

NATURA I VIDA

És ben coneguda la tradició boletaire de Catalunya. Els bolets són ingredients imprescindibles en la preparació de molts dels nostres plats.

Aquest consum ha originat un comerç important tant de bolets que creixen espontàniament en els boscos, quan n'és la temporada, com els bolets cultivats.

Però l'interès dels catalans pels bolets no es limita a unes qüestions gastronòmiques o comercials; igualment importants, si no més, són els aspectes lúdics o esportius, que fan que, en arribar les pluges, un gran nombre de persones es desplacin als boscos amb l'afany de passar una estona d'esbarjo i omplir de bolets els seus cistells.

La flora micològica del nostre país inclou, però, espècies tòxiques, algunes molt perilloses.

El criteri bàsic per a evitar intoxicacions per ingestió de bolets tòxics és consumir únicament aquells bolets que se sap amb tota certesa de quina espècie són. Si es té algun dubte en quant a la identificació d'algun bolet, cal rebutjar-lo.

S'ha d'insistir que són falses les regles de caràcter general per la identificació dels bolets tòxics, com per exemple la de l'ennegritament del gra d'all o de la cullereta de plata. La farinera borda (*Amanita Phalloides*), entre d'altres, no es detecta amb aquestes proves.

Així mateix és fals que els bolets menjats dels cargols, o per altres animals, no són tòxics; els bolets, com altres plantes poden ser tòxics per a l'home o no ser-ho per als cargols o altres animals.

En anar a buscar bolets s'han de recollir únicament els d'espècies comestibles conegudes, que se sàpiga identificar sense cap dubte.

Cal agafar els bolets que presenten un bon estat de conservació i deixar els que ja han començat a descompondre's o que estan florits, empapats d'aigua o s'han gelat durant la nit.

Finalment, convé recordar que, en anar a buscar bolets, s'ha de respectar el bosc, la pràctica, per desgràcia bastant freqüent, de remoure la molsa o la fullaraca, provoca la dessecació del terra impeding que hi surtin més bolets. Tampoc s'han de destruir els bolets no aprofitables pel seu mal estat o d'espècies que no es coneix i que, per tant, s'ha de tenir la prudència de no agafar-los, ja que si bé no són comestibles per a l'home tenen la seva pròpia funció en la naturalesa, en el medi natural.

OCELLS RAPINYAIRES

L'existència de rapinyaires és un signe de la riquesa, diversitat i bon estat de la fauna d'una contrada.

Els rapinyaires tenen una incidència altament positiva en el medi on viuen ja que realitzen una funció sanitària atacant als animals malalts, i actuant com a controladors de plagues.

Vegem aquests dos aspectes en l'activitat dels rapinyaires.

Funció Sanitària

Els animals salvatges, poden contraure un gran nombre de malalties. Si exterminem de la natura els animals depredadors, com són els rapinyaires, les epidèmies es propaguen ràpidament, ja que res no pot aturar-les. (Això és el que ha succeït amb la mixomatossi del conill).

Un rapinyaire, com la resta de depredadors ataca abans als animals malalts, car li és més fàcil de capturar-los per tenir disminuïdes les seves facultats d'observació i fugida.

D'altra banda els carronyers - voltor, aufrany i trenca-lós - realitzen una funció sanitària important en netejar les muntanyes dels cadàvers dels animals que hi moren.

Els rapinyaires com a controladors de plagues

Les poblacions animals depenen de dos factors. Per una part, de la quantitat de menjar disponible, i per l'altra dels seus depredadors.

Certs animals, com els rosegadors o els còrvids són molt prolífics, i si a més viuen en zones de conreu, on el menjar és abundós i els rapinyaires han estat exterminats, es transformen en una plaga per a l'agricultura.

Els rapinyaires són els principals col·laboradors del pagès, ja que regulen les poblacions d'aquestes espècies evitant que augmentin excessivament. Així una família d'Olibes consumeix una mitjana de 3.000 rosegadors l'any (principalment ratolins i talpons).

Segons la quantitat de preses existents, els rapinyaires regulen la seva pròpia densitat, augmentant o disminuint els seus territoris i el nombre de polls que crien anualment.

Els rapinyaires, per la seva importància ecològica i per la disminució alarmant que han sofert darrerament són protegits per la legislació actual. Aquesta legislació els protegeix i en prohibeix la seva caça, captura, tinença, tràfic, comerç i exportació, així com la recollida dels seus ous o cries.

També és prohibida la comercialització d'animals dissecats.

L'Astor és un dels millors reguladors de còrvids (garses, gaigs i cornelles).